

Р Е Ш Е Н И Е

№171

В И М Е Т О Н А Н А Р О Д А

гр. Перник, 07 май 2012 г.

Административен съд - Перник, касационен състав, в публично съдебно заседание на двадесет и пети април, две хиляди и дванадесета година в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: ИГНАТ ГЕОРГИЕВ

ЧЛЕНОВЕ: СТЕФАН СТАНЧЕВ

ЕМИЛИЯ ИВАНОВА

при секретаря А.М.*** и в присъствието на представител на Окръжна прокуратура - Перник, прокурор Стефанова, като разгледа докладваното от съдия Георгиев КНАХД №142 по описа за 2012 година на Административен съд - Перник, за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на гл. XII от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 63, ал. 1, изр. 2 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба от ЕТ „В.С. *** срещу решение №11/09.02.2012 г. на Районен съд - Перник, постановено по НАХД №1746 по описа на съда за 2011 г.

С атакуваното решение е потвърдено НП №0035842/15.08.2011 г. на Заместник-директор на ТД на НАП - София, издадено срещу ЕТ „В.С. *** в качество „работодател“, за нарушение по чл. 40, ал. 1, т. 1, б.„в“ от Закона за здравното осигуряване (ЗЗО) във връзка с чл. 7, ал. 3 от Кодекса за социално осигуряване (КСО), като на основание чл. 104, ал. 1 от ЗЗО са наложени две административни наказания „имуществена санкция“, всяко в размер на по 4 000 (четири хиляди) лв.

Жалбоподателят твърди, че атакуваното решение е неправилно и незаконосъобразно. Заявява, че първоинстанционния съд неправилно е тълкувал закона, като е отказал да приеме, че нарушението е „маловажно“ по смисъла на чл. 28 от ЗАНН, тъй като с оглед размера на невнесените здравноосигурителни вноски определеното от административнонаказващият орган наказание, потвърдено от районния съд, се явява прекомерно завишено. В съдебно заседание касационният жалбоподател не се явява. Представява се от адв. С.***. Заявява, че поддържа жалбата.

Ответникът по жалбата - ТД на НАП - София, се представлява от ю.к. Кирилова и възразява срещу жалбата.

Представителят на Окръжна прокуратура - Перник - прокурор Стефанова, дава заключение, че касационната жалба е неоснователна, случаят не следва да се третира като маловажен,

решението е правилно и законосъобразно и като такова следва да бъде оставено в сила.

Касационната жалба е процесуално допустима, подадена в срок и от надлежна страна в административнонаказателното производство, поради което се дължи нейното разглеждане по същество. Пред касационната инстанция ответникът представя като нови писмени доказателства по делото три броя справки – две относно актуално състояние на действащи трудови договори със страна по тях – ЕТ „В.С. *** и м. 12 2010 г., както и справка за задължения към НАП на осигурителя работодател. Жалбоподателят представя пред съда ксерокопия на вносни бележки за дължимите суми за здравно осигуряване за процесните периоди – м. 11 и 12, 2010 г.

Касационният съд, като разглежда делото по реда на чл. 217 и сл. от АПК и прецени събраните по делото доказателства и доводите на страните, намира за установено следното:

За да потвърди процесното наказателно постановление Районен съд – Перник, въз основа на представените пред него и събрани в хода на съдебното следствие писмени и гласни доказателства е приел за безспорно установено от фактическа страна, че жалбоподателят, в качество „работодател“, не е внесъл по сметка на компетентната ТД на НАП – София дължимите здравни осигурителни вноски за наетите от него работници и служители по трудови правоотношения за месеците ноември и декември 2010 г., внасянето на които е следвало да се извърши едновременно с внасянето на осигурителните вноски за държавното обществено осигуряване, което внасяне на свой ред се дължи при изплащане на дължимите възнаграждения. Нарушението е установено от инспектор по приходите в ТД на НАП – София, ИРМ – Перник на 23.06.2011 г., в хода на извършвана проверка, като е съставен акт (АУАН), въз основа на който е издадено процесното НП.

При така установеното от фактическа страна Районен съд – Перник е намерил от правна такава, че АУАН и издаденото въз основа на него НП са съставени от компетентни органи, при спазване изискванията на чл. 42 и чл. 57 от ЗАНН, без допуснати съществени процесуални нарушения, ограничаващи правото на защита на жалбоподателя или опорочаващи издадения правораздавателен акт, които да съставляват основание за неговата отмяна на процесуално основание. Касационният съд намира тези изводи на първата съдебна инстанция за правилни.

При разглеждането на съществото на спора и въз основа на доказателствата приложени по преписката и събрани пред първата инстанция, районният съд е приел вмененото на жалбоподателя нарушение по 40, ал. 1, т. 1, б. „в“ от ЗЗО във връзка с чл. 7, ал. 1 от КСО за безспорно установено от обективна и субективна страна, както и за съответно и правилно квалифицирано. По отношение на наложените наказания и техния размер, първоинстанционният съдебен състав е приел същите за правилно и справедливо определени в стойност на минимума, предвиден за съответното нарушение при съобразяване с разпоредбите на чл. 27 от ЗАНН и отчитане на смекчаващите отговорността обстоятелства, както и съответни на целите на административното наказване, прогласени с чл. 12 от ЗАНН. Отказал е да приеме случая за

маловажен, като се мотивирал с тежестта на извършеното нарушение и значимостта на обществените отношения, които регулира законът. Съдът се обосновал още и с липсата на плащане на дължимите вноски към момента на съдебното заседание, в което делото е обявено за решаване от първата съдебна инстанция.

Административен съд – Перник, след като взе предвид представените пред настоящата инстанция нови писмени доказателства смята решението като краен извод за правилно, като съображенията за това са следните:

Не се приемат претенциите на жалбоподателя вмененото му нарушение да се квалифицира като маловажно по смисъла на чл. 28 от ЗАНН. Не може да става въпрос за маловажен случай, доколкото невнасянето на дължимите здравноосигурителни вноски е формално нарушение, установено по безспорен начин пред първата съдебна инстанция. Противно на оплакванията на жалбоподателя размерът на невнесените вноски е без правно значение за квалификацията на нарушението, тъй като същото засяга не само здравноосигурителните права на конкретните работници и служители на ЕТ "В.С. – Ярджо", но и функционирането на цялата здравноосигурителна система и съответните права на всички български граждани. Въведените законодателни промени през 2010 г. с увеличаване размера на глобите и имуществените санкции води към извод, че според законодателя тези случаи не са маловажни, както и че целите на административното наказване не са могли да бъдат постигнати с по-ниските размери на санкциите преди измененията на приложимия закон. Това е упоменато и в мотивите към проектозакона за изменение и допълнение на Закона за здравното осигуряване – ДВ бр. 101/2009 г., където се сочи че целта на измененията е повишаване на събираемостта на дължимите вноски, както и намаляване броя на неосигурените здравно лица.

Легалната дефиниция на понятието „маловажен случай“ се съдържа в чл. 93, т. 9 от Наказателния кодекс (НК), чиито разпоредби са субсидиарно приложими в производствата по налагане на административни наказания съгласно препратката на чл. 11 от ЗАНН. Съгласно така посочената дефиниция „маловажен случай е този, при който извършеното деяние, с оглед липсата или незначителността на вредните последици и с оглед на други смекчаващи обстоятелства, представлява по-ниска степен на обществена опасност в сравнение с обикновените случаи на нарушение от съответния вид“. Процесното нарушение е типично за вида си и не разкрива по-ниска степен на обществена опасност за установения ред на държавно управление в сравнение с други нарушения от същия вид. Става въпрос за неизпълнение на административно задължение по чл. 40, ал. 1, т. 1, б. „в“ от ЗЗО, която по начало регламентира значими обществени отношения, а именно свързаните с изчисляване и заплащане на дължимите здравноосигурителни вноски. Не на последно място в разглеждания случай става въпрос за значително като времеви интервал закъснение при внасянето на дължимите здравноосигурителни вноски – едва при навлизане на спора пред касационна инстанция и то след потвърдително решение на първоинстанционния съд. Това

поведение на жалбоподателя навежда на извод, че прилагането от АНО на чл. 28 от ЗАНН не би постигнало целите по чл. 12 от ЗАНН, както това не би се постигнало и с подобно съдебно решение по повод съществото на спора. Определеният в наказателното постановление размер на административното наказание е в предвидения от законодателя минимум за нарушения от вида на процесното и е адекватно, съобразно обществената опасност на деянието. Третирането на процесния случай като маловажен би означавало да се приеме подобен подход към всички нарушения с подобен състав, което от своя страна ще дерогира законодателното решение за висока обществена опасност на административни нарушения от подобен вид, която опасност е съответна на предвидените в закона размери на наказанията.

Предвид горните изводи касационният съд смята, че правилно на първа съдебна инстанция атакуваното наказателно постановление е оставено в сила, като при постановяването на обжалвания съдебен акт съставът е съобразил както материалния така и процесуален закон, независимо че не е приобщил към доказателствения материал представените пред настоящата инстанция писмени доказателства.

Мотивиран така Административен съд – Перник

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА решение №11/09.02.2012 г. на Районен съд – Перник, постановено по НАХД №1746 по описа на съда за 2011 г., с което е потвърдено НП №0035842/15.08.2011 г. на Заместник-директор на ТД на НАП – София, издадено срещу ЕТ „В.С. *** в качество „работодател“ за нарушение по чл. 40, ал. 1, т. 1, б. „в“ от Закона за здравното осигуряване (ЗЗО) във връзка с чл. 7, ал. 3 от Кодекса за социално осигуряване (КСО), като на основание чл. 104, ал. 1 от ЗЗО са наложени две административни наказания „имуществена санкция“, всяко в размер на по 4 000 (четири хиляди) лв.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ: /п/

ЧЛЕНОВЕ: 1./п/

2./п/